

Đỗ Hoàng Ngọc Anh

Chiếc vòng cẩm thạch

Trần Tú là một văn sĩ nghèo. Y mới tốt nghiệp đại học Khoa học xã hội nhân văn, và chưa có việc làm. Nguồn tài chính duy nhất của y là đồng nhuận bút thất thường của mấy toà báo. Nhược điểm của Tú là y không biết tiết kiệm tiền. Có đồng nào, y tiêu bằng hết. Không có, y vay.

Tính đến 28 tết, y đã vay ngót 2 triệu và trong túi đã rỗng tuếch. Các chủ nợ đều là bạn bè y nên y quyết định không ăn tết, để khỏi phải vay thêm ai nữa. Thế có nghĩa là, trong 5 ngày liền, y phải nằm nhà ăn mì gói, từ chối tiếp chuyện mọi người, trong khi đường phố vẫn đông vui tấp nập.

Tú mở lịch, y bóc tờ 13-12. Tờ lịch 14 đỏ chói đập vào mắt y, nhức nhối. Ngày 14 vừa là ngày chủ nhật, vừa là lễ thánh Valentine. Mà lễ thánh Valentine, tức là sẽ phải tặng quà cho Sương, vì đây là ngày hội của tình yêu. Dĩ nhiên, Tú có thể giả vờ bó bột nằm nhà, nhưng thế nào Sương cũng giận, vì năm ngoái, Tú đã nhờ mấy thằng bạn học SKĐA hoá trang cho thành bị lên quai bị, mà vẫn bị Sương giận cho mấy buổi. Tú chợt nhớ, đã hơn một tuần nay không gặp Sương. Xa nhau lâu thế mà Tú không thấy nhớ, kể cũng lạ.

Một thằng bạn "thất tình" của Tú đã từng nói với y rằng, con gái cũng như loài mèo. Khi đói ăn hoặc cần âu yếm thì chúng nũng nịu, hoặc kêu gào. Còn khi thấy nơi nào quý mến chúng hơn, thì chúng bỏ ta mà đi. Tú không tin điều ấy, vì nhà Tú đã nuôi một con mèo đen đã hơn một năm nay mà chẳng thấy nó bỏ đi đâu cả, Tú quý con mèo lắm, đi thì không nói làm gì, hễ cứ về đến nhà là Tú ôm mèo vào lòng vuốt ve và thủ thỉ tâm sự những gì không ai rõ. Con mèo cũng quấn quít bên Tú suốt ngày. Đêm đến, mỗi khi y ngồi viết, mèo lại nằm khoanh tròn trong lòng y, lim dim ngủ. Khi ấy, Tú đưa một tay xuống gỡ nơi cổ con mèo. Mèo ngẩng cổ lên, cho ngón tay Tú gỡ được đều khắp. Cuống họng nó rung rung, cất lên tiếng gừ gừ nghe như tiếng thở khó nhọc của người hen, những lúc mèo keo gừ gừ như thế là lúc nó đang khoái chí.

Tú nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ đêm. Con mèo vẫn nằm cuộn tròn trong lòng Tú, say sưa giấc điệp. Y cảm thấy đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ được cái gì, ngoài hai chữ "Sương" và "Valentine". Được một lúc, Tú quyết định đi ngủ. Y bế con mèo lên giường, diềm màn, trùm chăn, tắt đèn. Con mèo bị đánh thức bất ngờ, ngơ ngác nhìn Tú một lúc, rồi loay hoay leo lên ngực Tú, nằm cuộn tròn. Y lại phải gỡ cổ cho nó. Trong màn đêm tĩnh lặng, bên tai Tú chỉ còn tiếng gừ gừ thích thú.

Tú ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Chợt y bị một bàn tay lay dậy, trước mặt y, là một ông cụ trông quắc thước, trong trang phục dạ hành. Mái tóc cụ bạc trắng, được buộc ra phía sau, có vài món tóc chảy xoà ra trên vai. Toàn thân ông cụ toả ra một thứ ánh sáng xanh dịu dịu, và trên vai ông, Tú thấy thò ra một cái chuôi kiếm.

Tú nhìn quanh, cửa vẫn đóng, ông cụ vào đây bằng cách nào?

Dường như đọc được sự băn khoăn trên mặt Tú, ông cụ nói:

- Con đừng sợ! Ta là Nam hiệp Triển Chiêu, vẫn được giang hồ nhắc tới bằng bốn chữ "Thất hiệp ngũ nghĩa", nhưng bốn chữ "Thần Miêu đại hiệp" lại làm Tú nhớ đến nhân vật Dương Qua của nhà văn Kim Dung. Dương Qua được tôn là Thần Điều Đại Hiệp, vì bên cạnh anh, lúc nào cũng có con đại điều, và anh luôn ra tay phò nan, diệt ác. Tú hỏi lại:

- Sao lại là Thần Miêu?

Triển Chiêu chấp tay:

- Hoàng thượng ban cho ta hai chữ Ngự Miêu vì ta di chuyển nhẹ như mèo, mà cũng vì ta luôn giúp người diệt những loài chuột bọ, tham quan ô lại, giữ trong sạch xã tắc giang sơn. Ta biết con đang túng thiếu, nên ban cho con một phép lạ.

Tú đã chui ra khỏi chần, con mèo mất chỗ ngủ, bình thường sẽ chui vào chần ngủ tiếp nhưng nó lại ngồi xổm, giương to đôi mắt nhìn ông cụ. Cụ nói tiếp:

- Ta sẽ biến con mèo của con thành một con mèo vàng chính xác đến từng sợi lông. Con đem mèo vàng đến tiệm vàng, cầm lấy một ít tiền tiêu tạm. Sau ba ngày tết, phép màu sẽ hết linh, mèo vàng sẽ thành mèo thường. Nếu con không chuộc lại con mèo trước sáng mùng một Tết, chủ tiệm vàng tưởng mình bị lừa, sẽ trút giận lên con mèo. Đến nước ấy, tối mùng hai ta sẽ lấy mạng con.

Tú láu cá:

- Thưa ông! Lỡ chủ tiệm vàng thấy mèo đẹp, giữ luôn của con thì sao ạ?

Triển Chiêu nhú mày:

- Nếu đến tối ba mươi, chủ tiệm không chịu trả lại mèo cho con, con

chỉ việc đọc câu thần chú "Hasta la vista, baby" là mèo sẽ tự động hoá về như cũ, và chạy về với con.

Tú dập đầu lay tạ. Triển Chiêu gỡ thanh kiếm đang đeo ra, gõ lên đầu con mèo. Trong phút chốc, mèo biến thành một bức tượng mèo vàng chóa. Triển Chiêu biến mất.

Sáng hôm sau, Tú mang mèo đến hiệu vàng Ngọc Lan, cầm lấy 13 triệu đồng, đi mua một chiếc vòng cẩm thạch giá hai trăm năm mươi nghìn. Tối hôm ấy, Tú đem chiếc vòng đến nhà Sương.

Người tiếp chuyện Tú là bố Sương.

- Em nó đi học thêm chưa về!

Tú giấu gói quà ra sau lưng, lủi thủi ra về. Lúc này là 9h30 tối. Không một lớp luyện thi nào lại tan sau 8h tối. Các lò ở Bách Khoa, Sư Phạm, Láng... Tú đều thuộc cả. Chắc là Sương đi chơi. Vẫn còn hy vọng. Tú ngồi quán nước đầu ngõ nhà Sương, chờ:

Hút hết năm điếu vina (đã lâu lắm Tú mới đọc hút Vina) thì Sương về. Nhưng có điều Sương không đi bộ mà ngồi đằng sau một chiếc xích bóc màu đỏ và ôm eo thằng cầm lái. Tú quá biết chủ sở hữu chiếc xích bóc, gã đang theo đuổi Sương bấy lâu nay. Cổ họng y đắng ngắt. Y uống chén nước chè mà như uống thuốc độc. Cúi mặt xuống, Tú quanh lưng ra đường. Di điếu thuốc xuống chân, sau lưng Tú, tiếng động cơ hai thì ré lên. Chiếc xích bóc vụt đi, mùi khói xăng pha dầu thơm mà sao Tú thấy khét hơn mùi hương muỗi.

Nửa tiếng sau, Tú trả tiền, ra về.

Suốt từ lúc đó đến nửa đêm, Tú lang thang như một thằng mất hồn dọc bờ sông Kim Ngưu. Ngay chân cầu chổ nhà Sương rẽ ra. Tú đã thả cả hộp quà xuống đấy. Chiếc hộp gói cái vòng như một cổ quan tài đã chôn sâu cả mối tình đầu của Tú dưới dòng nước đen kịt. Tú

định nhảy xuống theo luôn.

Mẫu đến sáng hôm sau, Tú mới về nhà. Ngồi được một lúc, đêm tắt cả ánh và thư từ của Sương ra đốt cho bằng hết. Đốt xong, Tú lại đóng cửa bỏ đi. Khi Tú trở về nhà thì đã gần giao thừa. Tú nằm vật ra giường, chợt thấy thiếu một cái gì đó. Tú kêu meo meo mấy tiếng để gọi con mèo. Không thấy đâu, y chợt nhớ tới tiệm vàng Ngọc Lan. Sờ tay vào túi, Tú rút ra gói tiền - đó là tiền Tú mới thắng bạc, hơn hai chục triệu. Tú nhìn đồng hồ-còn một tiếng nữa là tới giao thừa. Tú chạy nhanh xuống nhà gửi xe, dắt chiếc Viva ra- chiếc xe này, Tú cũng vừa mới thắng bạc xong - nổ máy, và chạy đến tiệm vàng Ngọc Lan.

Cửa đóng im ỉm, đèn đuốc tắt hết. Anh công an phường đang đi tuần thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tú. Anh hỏi giấy tờ, rồi nói:

- Nhà này đi hái lộc hết rồi, mà đến mùng 2 mới mở hàng cơ.

Tú chợt nhớ câu thần chú, Y gào to:

- Hasta la vista. Baby.

Trong nhà có tiếng lạch xạch. Hơn nửa tiếng sau không thấy mèo ra. Tú về.

Dọc đường, Tú nghe thấy lời chúc tết của bác Chủ tịch nước qua TV. Tú ngủ liền một mạch. Tám giờ sáng hôm sau, Tú lại đến tiệm vàng nhưng vẫn hoài công vô ích.

Sáng mùng hai, Tú quay lại tiệm vàng và xin chuộc con mèo với giá 20 triệu.

Chủ tiệm xởi lởi mang một chiếc hộp sắt ra.

Y mở hộp, lại một cái hòm kính nữa.

Vừa lôi hòm kính ra. Y giật nảy mình. Trong hòm, là xác một con mèo đen, chết cứng, hai mắt mèo trợn ngược, trắng dã. Cái lưỡi nhợt

nhặt trắng phều lè ra một cục dốt to tướng. Con mèo chết ngạt. Tú ôm đầu chạy ra khỏi tiệm vàng.

Cả căn nhà bỗng chốc đối với Tú như một nắm mồ. ở đâu, Tú cũng thấy hình bóng con mèo nằm, ngồi, đi lại. Chợt Tú nhớ đến bản án tử hình của Thần Miêu Đại Hiệp. Đến lúc này, Tú mới thấy yêu cuộc sống thế. Thế mà hai hôm trước, lúc ở nhà Sương ra, Tú lại định bắt chước Lê Công Tuấn Anh.

Buổi tối dài dằng dặc, Tú ngồi viết chúc thư, để sẵn lên bàn. Đúng mười hai giờ đêm, Tú tắt đèn đợi Triển Chiêu đến, nhưng dưới gối vẫn thủ sẵn một con dao găm.

Mười hai giờ mười lăm phút, một vàng sáng chói bỗng hiện ra giữa nhà: đúng là Triển Chiêu Đại Hiệp.

Ông cụ cầm kiếm bên tay phải, tay trái ôm con mèo của Tú. Thấy mèo, Tú mừng lắm, chồm tới, đưa cả hai tay ra để bế. Triển Chiêu lạnh lùng xọc kiếm vào ngực Tú, y cảm thấy đau nhói nơi trái tim.

Tú bừng tỉnh, mồ hôi tuôn ra như tắm. Con mèo vẫn bình thản nằm ngủ trên ngực Tú, móng vuốt đang bấu chặt lấy người y. Tú thở dồn, nhìn lịch: Hà Nội 14-2.

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: 4u.jcizio.com/r/story919.htm

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 1 tháng 12 năm 2005